

Lavodolskim vinorejcam péle. Bog daj! de bi se ti naši vinorejci po tem tako dobro počutili, ko se zdaj Lavodolci pri hrušoveu in jabelčniku počutijo! D.

Nesreča.

V saboto 7. dan velikiga serpana tega leta je premogarnice *) v Hrastniku, okolici Dolske fare in podpisane komisije huda nesreča zadéla, pa še huji bi bila skorej nasledke iméla.

Po hudim in dolgim deževanji je namreč mnogo plazovja nad strôp poglavitniga premogarskiga pota, ki se Mariin zove, zderčalo, in s svojo težo podcimprani strop potlačiti in zrušiti žugalo. Gospod Karl Wehrhahn, vodja tamošnjiga premogarstva, se je podal tisti dan ob štirih popoldne pod močno tlačeni strôp, izpod kteriga so premogarji podporila spravljali; pa préj, ko se misli, je teža plazovja strop presilila, ter ga s podporili vred med groznim hrušem podrobila, pot zasula, in to tako neutegama, de je le en sam premogar še ravno komaj nesreči odšel, in pod obokani (velbani) strop nekaj nazaj vtékel. Gospoda vodja in dva premogarja (knápa) je podsulo. Komaj iskrica upanja je ostala, te tri nesrečnike še kedaj žive viditi, sosebno, kér je plaze le še vléklo in podzemeljske steze zasipavalo.

Na naglo oznanilo gospoda premogarskiga pisarja, ki je vse te nesreče živa priča bil, so po nekterih urah v pomoč perhiteli ne le vsi tamošnji premogarji in strežniki, temuč tudi premogarji in rudarji iz Zagorskih jám na Krajskim s svojim vodjem, gospod Maurerjevi premogarji iz Terbolja s svojim županom, c. k. rudarji s svojim vodjem Engelnam iz Terbolja, in poslednjič šest c. k. gospodov inženirjev iz bližnje železnice z mnogimi delavci na železnici, kakor pozneje mlaji gospod Piko, sin prejemnika vsiga déla na železnici z 50 baklami.

Kmalo so se dela poprijéli, zasute siroteje najti, desiravno ne vedó, kje de se znajdejo, ali če so še živi. Pa kar je neutrudna pridnost nekterih ur storila, plaz pokončá, ki se med védnim deževanjem vtéruga in v ravno odkopane jame zderdrá.

Ali dobrim dušam sercé še ne vpade; zopet se dela z vso močjó primejo in delajo, dokler jih terda noč ustavi, v kteri zopet neprenéhama scurkama lije. Le votljino odvzgor v jamo po noči skopljejo, drugo delo morajo do jutra odložiti.

Juterno sonce 8. velikiga serpana verže prvi žark upanja na premogarnico in nje neutrudne delavce, de bi še kje bilo zasute otéti. Zaslišal se je vpervič glas ubogih jetnikov iz globočine. Pa kér je plazovje le še zemljo pertiskalo, se še enkrat vse skazí, kar se je čez noč naredilo. K sreči, de deževanje prestane. Hitro se začne z rudarskim svedram zemlja vertati, ter se votljina več sežnjev globoka zvéta; to je pomagalo: nesrečniki dobijo sape, in se sačnejo z svojimi rešniki meniti, de se zvé, kje práv de so. V prostori 3 čévlje visokim, 4 širokim in 6 dolgim imajo svojo strašno ječo.

Skoz terd prémog se nova dibla navdol dóbi, skoz plazovni nasíp druga déla, in po tih potih se do šestih zvečer vhod do ubogih jetnikov dokóplje. Ob ti uri je bil vroči pa stanovitni trúd dobrih duš z nar slajšim naslédkam plačan: vsi trije, ki so celih 26 ur takó rekoč v naročji smerti ležali, pridejo iz otožnih támnic z očmi proti milim nebesam obrnjenimi zopet na dan. Glasa veselja pa in priserčne zahvale Bogu in ljudém peró popisati ne more!

*) Jame, kjer premog (Steinkohle) kopljejo.

Karl Wehrhahn se podá kar ročno na svoj dom k ženi, ki od strahú omedljuje, in med svoje ljubljene otročiče, kterim je vsigamogočna roka po dobrih ljudéh očeta zopet podarila.

Od Preboljske komisije 12. dan velikiga serpana 1847.
Anton Wolf, komisar.

Oznanilo velike sadne razstave v Ljubljani.

Velika sadna razstava, od ktere smo že večkrat govorili, se bo začela perve dni prihodnjiga mesca. Sadjorejci iz vsih krajev so tedej povabljeni, sadja noter do Roženkranske nedelje v pisarnico kmetijske družbe za to razstavo kakor lani — od vsaciga sadú po troje — poslati ali prinesti, vsako pléme ali sorto zaznamovati in *krajsko imé* perpisati.

Odborstvo c. k. kmetijske družbe.

Oznanilo

kmetijski družbi na ogled poslaniga krajskiga sadja.

(Dalje.)

28. Gosp. Janez Krobath, posestnik v Stražišu blizo Krajnja, je poslal: Nr. 1. kašnic (Flaschenbirn); Nr. 2. žlahtnic, rothe Jakobsbirn; Nr. 3. Haberbirn ali Nagovizbirn (tudi brez krajskiga imena); Nr. 4. rudečih muškatelj; Nr. 5. Solzburgarc (Salzburgerbirne nach Manger) in pa še eno nezrelo pléme, ktero bi gosp. Krobath ne bil poslal, pa se je bal, de bi ga pozneje ne mogel poslati, zato kér ponóčni vlačugarji sadje kradejo, naj bo zrelo ali ne! Zares žalostno je slišati, de se nikjer tacih gerdúnov ne manjka, ki že nezrelo sadje kradejo, drevesa poškodejejo, posestniku veselje in pridelk kratijo, sebi pa grižo in družih bolezin več naključijo! Naj bi pač vsak, ki taciga roparja zapazi, ga gosposki zatožil, de bi ga po postavah strahovala!

29. Gosp. fajmošter Kunstl, so nadalje poslali: Nr. 8. medenčnih jabelk (ki pa še niso bile zrele); Nr. 9. dolgorepk (langstieliga Honigbirn) Nr. 10. Glasbirn (?); Nr. 11. ilovk; Nr. 12. laških češpelj, (Tyroler Pflaume) (kar je okrogliga košičevja zunej češinj — pišejo gosp. Kunstl — imenuje kmet slive; kar je podolgastiga pa češplje; za zgodnje in boljši pleména pristavi besedo: laške); Nr. 13. Königspflaume (cibare?) Nr. 14. češpelj, Nr. 15., zelenih sliv (grüne Weinpflaume).

30. Od gosp. Andreja Kopača, fajmoštra v Begnjah: kašnic (Flaschenbirne); weissgeflamnter Cardinalapfel; Kirschpflaumen — brez krajskiga imena.

Odborstvo sadne razstave 21. vel. serp. 1847.

(Dalje sledí.)

Današnjimu listu je perdján tri in dvajseti del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	4. Kimovca.		30. velikiga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače.....	2	34	2	24
1 > > banaške.....	2	50	2	30
1 > Turšice.....	2	—	1	55
1 > Soršice.....	—	—	2	6
1 > Rži.....	1	58	2	15
1 > Ječmena.....	1	20	1	30
1 > Prosa.....	—	—	1	22
1 > Ajde.....	1	35	1	40
1 > Ovsá.....	—	54	—	51